

POST

(monokomedija)

Mateja Perpar 2023

© Mateja Perpar

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

Ženska pride na oder, vse ostalo je prepuščeni njeni in režiserski domišljiji ☺

Ž: Dober dan vsem skupaj.

Srečni obrazi – so bile poceni karte, a?

Hja ... kakšni časi. Ponekod vsega preveč, drugje vsega premalo.
(razmišlja) Ja ...

Kakorkoli – da se vam pohvalim – sem na postu. Nekateri zdržijo samo par dni, drugi teden, dva, nekateri tudi mesec in pol ... Jaz sem pridna in zagrizena ... držim se ... skoraj leto in pol.

A nisem povedala? To ni post od hrane, to je post od dedcev.

Zakaj?

Hja, recimo, če piješ mleko, pa te napenja, ne? Ali pa ješ kruh, piškote, gluten, in ti cukar šviga gor pa dol, da se ti kar vrti. Ali dobiš izpuščaje, recimo, od jagod ali kikirikija. Vsa si sitna, te duši, pa te srbi ...

No, tako je bilo pri meni. Napihnjena, nihanja razpoloženja, izpuščaj pa srbelo me je.

Ni čudno, da me je srbelo, ker ga moj Lojze je okoli sral.

Sem ga odšraufala od mize in postelje, srbelo me ni več, ampak potem mi je bilo pa malo hudo, ker sem bila sama.

In ti berem jaz članek v eni znanstvenofantastični reviji, hočem reči, poduhovljeni reviji, pardon, o tem, da joga in post pomagata za vse stvari.

Sem si rekla: Dajmo poskusit.

Šla sem najprej na jogo. V oglasu sem brala, da se že po eni seansi bolje počutiš. Meni je bilo kar hecno na začetku. Gledam okoli – edini tip, ki je bil prisoten, je imel pod pazduhami več las kot jaz na glavi, res, vsakič ko je roke dvignil, je bilo videt, kot da ima ušesa od kokeršpanjela spodaj. No, potem smo se lotili zviranja. Delam ti jaz lotus, to je je sedenje s prekržanimi nogami, pa nikakor ne skužijo noge, kako bi se morale namestit. Vodila nas je ena suhcena, drobčkana, s tatujem na roki in

mozoljem na hrbtu od zdrave hrane. Jaz se matram, ona stopi k meni, me popravlja, spodbuja, še malo, še malo, in evo – dam noge, kot je treba.

Samo nazaj potem niso šle.

No, na urgenci so šle nazaj.

Tako me je bolelo, da na dedce sploh pomislila nisem.

Lahko bi torej rekli, da joga res pomaga. Pa za dolgo časa, kapo dol, sem cel mesec okrevala.

Druga etapa je bil post. Ker so v enem videu na družabnem omrežju govorili, da razjasni pogled in izostri okus. To se mi je zdelo smiselno.

Vedno sem si namreč omislila dedce, ki jim je bilo treba pomagati. Sami tički z zlomljenimi perutkami. Zlomljena čustvena perutka, zlomljena stanovanjska perutka, zlomljena finančna perutka. Sem pomagala in pomagala, dokler jih nisem bila fejest sita. Prenažrla sem se njihovih izgovorov.

Zato sem šla na post.

Mogoče se mi bo pa izostril okus in si bom našla enega šarmantnega, pametnega in pri denarju, ki me bo peljal na večerjo in na koncert in ki bo znal sam dat gate v pralni stroj.

Se prijavim, dobim navodila, zelo natančna, kako se pripraviti in kako bomo tam in kako se klistirat. Klistirala se prej nikoli nisem, ampak sem si rekla – saj hujše ne more biti kot poslušati dedca, ko govori, kako je bilo v vojski ali pa kako je treba zakurit žar. In sem šla.

V sobi sem bila skupaj z eno deklino, ki je imela nasprotno težavo od mene. Že takoj drugi dan zjutraj se mi je izpovedala. Za deset dni je pobegnila iz svoje vasi, ker je po nesreči shodila s tremi tipi. Eden je bil kuhar, drugi gradbenik in tretji šofer avtobusa. Zdaj so se hoteli vsi trije poročiti z njo in ni vedela, kaj naj naredi. Šla je na post, ker je vedela, da ji sem ne bo nihče sledil.

Zjutraj in dopoldne je bilo še nekako za zdržat, ker smo imeli telovadbo in pohode in jo je to malo izčrpalo. Popoldne je pa začel zvoniti telefon in so jo klicali fantje Ena in Dve in Tri. Izgovarjala se je, mutila sem in tja, nobenega ni hotela pustit, nobenega ni hotela pripustit, ležala je na postelji in bluzila, zvečer pa klicarila v eno vedeževalsko oddajo, da bi ji jasnovidka vrgla karte in odločila, kateri je pravi.

En dan popoldne je šla v savno in pustila telefon na nočni omarci.

Tisti dan je bil sedmi dan brez hrane. Kar naprej sem mislila na jetrca, na njoke z golažem, na potico, na gobovo juho, na pohane šnicle, na majonezo. Jao, jao. Ves čas sem imela polna usta sline. Čutila sem, da se mi bo zmešalo, če se nekako ne zamotim.

Vzela sem njen telefon.

Povedala mi je, da ji je ime Zdenka, pa sem za odklenit poskusila naredit 'Z' s prstom po tistih pikcah. In se je odklenil.

Šla sem v kopalnico.

Odprla sem Galerijo.

Noter so bile fotke.

Treh različnih modelov.

Na enih so bili v gatah.

Na enih ne.

Na eni je bil nag tip, naslonjen na zelen avtobus.

Sveta nebesa, ko je pozvonil, me je tako streslo, da mi je skoraj padel v sekret!

Pisalo je: *Muci*.

Kaj sem hotela, sem se oglasila. Malo sem šepetala, kot da sem hripava. Je vprašal, a sem okej, ker imam čuden glas.

Sem rekla, da sem hripava od klistiranja.

Je rekel, da misli samo name, da me pogreša, da nima apetita ... tukaj sem se skoraj začela na glas smejat.

Toliko je govoril, da meni sploh nič ni bilo treba. Potem mi je poslal deset lupčkov in en vroč vzdih. Rekel, da mora v službo, danes vozi popoldne, in odložil.

Kar vrtelo se mi je.

Odklenila sem vrata od kopalnice, šla proti njeni postelji, ko spet pozvoni.

Mucko. Ta je bil očitno *Muci 2*.

Rečem: Ja? S svojim navadnim glasom, sem pozabila šepetat, ampak ni nič opazil, ker je bil očitno besen.

Zakaj maš non stop zasedeno?

Rečem: Nimam non stop.

On: ravnokar sem te petkrat poskušal poklicat, vsakič zasedeno.

Rečem: Aja, z eno novo prijatlco sem se menila, da greva v savno.

On molči. Čutim, da nekaj ni v redu.

Rečem: A si jezen?

On: Malo te imam dost. Mislim, da se v resnici sploh ne postiš, ampak si nekje z unim drugim, avtobusarjem.

Jaz: Da te ni sram, ljubosumnež! Lahko preveriš, če greš na postajo, zdaj ima službo.

On: Res bom preveril.

Jaz: No, in ko boš videl, da si se zmotil, ti samo povem, da se mi moraš oddolžit z enim orenk kosilom, ker sem lačna kot volk.

Se je raznežil in rekel, da me bo peljal na njoke s pečenko. Cmok cmok na bradavičke, mora it po materiale, popoldne nekaj na črno obnavljajo, pa je odložil.

Dedci so simpl. Hrana in seks in je mir.

Trenutno sem bila brez enega in drugega.

Odložila sem telefon na njeno omarco, vam povem, minuto zatem je prišla iz savne, čisto rdeča v glavo, in se poknila na posteljo.

Leži, leži, tri minute, pet minut, pa postane nemirna, dvigne glavo, vzame telefon, preveri, ali ima dovolj baterije.

Rečem: A si v redu?

Ona: Nobeden me ne pokliče.

Jaz: Najbrž so v službi.

Ona: Ne morejo bit vsi v službi hkrati.

Kliče naokoli, brez uspeha. Potem trikrat pocinglja. Esemesi. Vsi so napisali, da trenutno ne morejo ... ker so v službi.

Zabuljila se je vame.

Jaz: Kaj me tako gledaš?

Ona: A se ti to večkrat dogaja?

Jaz: Kaj?

Ona: Da kar veš stvari.

Mislim, malo me je prijela žlehtnoba, ko sem gledala tista njena zaripla lica in skurjene oči.

Včasih kar vem, ja.

Še naprej me je gledala in čutila sem, kako ji melje procesor.

In reče: No, pa povej, za katerega naj se odločim. Kaj vidiš v prihodnosti? Kateri se ti prikaže z mano? Jože, Rok ali Tadej?

Meni se je zdelo, da so vsi enako trčeni, če se mečejo za njo, pojma nisem imela, kateri je kateri, pa sem bleknila: Rok.

In istem trenutku je pozvonil telefon. Oči so se ji razširile na velikost krožnikov.

Jaaaaa, Rokiiii? je rekla sladko, mi pomežiknila in preklopila na zvočnik.

Še zadnjič te vprašam, je rekel jezen glas, a boš z mano ali ne.

Dost imam tega klečeplazenja.

Bom! je zamijavkala. Bom! Tebe imam najrajši! Veš, da!

On je od veselja padel v trans in začel govorit take stvari, da je hitro z zvočnika nazaj v telefon preklopila. Po petnajstih minutah gruljenja je odložila.

A ta je kuhar? sem vprašala.

Neeee, Rok ima gradbeno firmo. Jože je kuhar, ampak on me že par dni ni poklical. No pa saj ni važno, zdaj sem se odločila in se grem kar takoj odjavit. Nima več smisla, da čepim tukaj. Telefon bom pustila v sobi, če se spet oglasi, mu reci, da bom takoj. In je odvihrala ven.

Vzela sem telefon, pogledala v klice, izbrala *Mucon* in napisala sporočilo: Srce, mislim, da ti grem že toliko na jetra, da oba veva, da je bolje, če ostaneva samo prijatelja. Sem pa spoznala tukaj na postu eno super punco, s katero bi se gotovo fajn ujel. Evo njena telefonska, pa jo pokliči.

In dodala svojo telefonsko.

Dodajte po presoji:

Čez dva dni mi je napisal, da je na tečaju priprave jedi s tartufi v Provansi. Če me zanima, bi me, ko se vrne, povabil na eno degustacijo.

Ko bom vedela kaj več, se vam pa spet oglasim. ☺

Konec.

PODATKI

* naslov teksta: **POST**

* podnaslov teksta: /

* leto nastanka teksta: 2023

* teaser: Ko je ženska lačna, je mogoče karkoli.

* opis: Vsega naveličana samska dama srednjih let se poda na post, kjer se po naključju znajde v sobi z damo s tremi snubci.

* odlomek iz besedila:

Ž: Tisti dan je bil sedmi dan brez hrane. Kar naprej sem mislila na jetrca, na njoke z golažem, na potico, na gobovo juho, na pohane šnicle, na majonezo. Jao, jao. Ves čas sem imela polna usta sline. Čutila sem, da se mi bo zmešalo, če se nekako ne zamotim.

Vzela sem njen telefon.

Povedala mi je, da ji je ime Zdenka, pa sem za odklenit poskusila naredit 'Z' s prstom po tistih pikcah. In se je odklenil.

* max in min število vlog: 1ž

* informacija o nagradi ali nominaciji /

* ciljno občinstvo: moški in ženske

* ključne besede: samsko življenje, lakota, snubitev

* zvrstne in druge oznake: šaljiva monodrama

* dosedanje uprizoritve: /

* strokovni odmevi v medijih: /